

God morgen, Rotem!

SAMMENDRAG

ELIN ELKOUBY

**Vår skribent i Israel Elin Elcouby
forteller om innkalling til
reservetjeneste**

Red. Arve Solberg

Slik starter innkallelsen til reservetjeneste. Rotem har vært innkalt 2 ganger tidligere siden krigen begynte. Hennes trening i det militæret gikk ut på å lære hvordan man redder folk ut fra kollapsede bygninger eller situasjoner hvor kjemiske eller biologiske våpen har blitt brukt. Hun ble også trent til å kunne bruke våpen i tilfeller hvor sivilbefolkningen er i fare. Derfor har hennes reservetjeneste vært vakthold i en landsby på Golanhøydene og seinere i en evakuert kibbutz ved grensa til Gasa. Hun skal tjenestegjøre i 68 dager og vil seinere få beskjed om hvor

Rotem er opptatt med studier og dette gjør det vanskelig. Det er allerede krevende nok fordi at man må betale for universitetsstudier i Israel og er nødt til å jobbe for å få penger til å betale studieavgifter, bøker, reiseutgifter, utgifter til bolig og mat. Studieavgifter dette året beløper seg til ca. 80.000,- kroner. «Jeg har litt tid fram til 2. februar så jeg må finne ut av hvordan jeg skal ordne meg.» Tanker om å sende søknad for å få slippe streifer ikke hjernebarken. Israel er i en ekstensiell krig og det er behov for reservestyrkene.

Maya driver et lite vaskeri. På spørsmål om hvordan hun har det, er svaret: «Sånn som alle Israelere har det !.» Hun kommer helt opp i ansiktet på meg og peker på øyenbrynene sine; «Jeg har aldri farget øyenbrynene mine. De har alltid vært mørke, men siden 7. oktober begynte de å miste fargen helt til alt hadde blitt hvitt. Har du hørt om noe sånt tidligere? Jeg krangler om alt med alle og er ikke meg selv.

Si meg, hvorfor hater alle mennesker oss?

Maya har hatt både sønnen og datteren i reservetjeneste. Sønnen var «kriger» i Gasa og var blant de første som gikk inn. Maya hadde søvnløse netter og var livredd for å få soldater på døra med melding om at sønnen

hadde falt i krigen. Nå har han en pause, men det er mulig at han blir kalt inn igjen.

Penina pleier å ta en kopp kaffe med ei venninne på sabbaten. Ellers i uka er hun opptatt med å produsere bakevarer til eget konditori.

For et par måneder siden ble sønnen innkalt til reservetjeneste. Han heter Daniel, er gift og har 3 små barn. Daniel er «kriger» og har som oppgave å ta livet av terrorister samt og ødelegge fiendens mulighet til å true israelsk liv og eiendom.

Hizbollah har fått jobbe i fred for lenge i Libanon. De har etablert seg i landsbyer og i private hjem langs hele grensa mellom Israel og Libanon og har ikke vært mindre aktive enn Hamas under bakkenivå. Det er ikke «nisser og dverge» som «bygger i berge» i Libanon, men Hizbollah. Mens Hamas graver ut tunneller i sand og forsterker med betong så sparer Hizbollah utgiftene til betong, men må jobbe hardere med meisling og sprenging i fjell. Over tid har det blitt kilometervis med tunneller og store oppholdsrom til terrorister og lagerrom til alt tenkelig militært utstyr. Hizbollah hadde forberedt et liknende angrep som 7. oktober fra nord. Hamas hadde spesialtrenet 3000 terrorister, mens Hizbollah sto klare med 6500 terrorister til dette formålet. Angrepene skulle ha skjedd samtidig, men Hamas var litt for utålmodige med å komme i gang. Så fort krigen var et faktum hang Hizbollah seg på og lot det regne hundrevis av raketter hver dag innover de nordlige områdene.

En bakkeinvasjon var nødvendig, og våre soldater måtte møte terroristene ansikt til ansikt.

Det ble flere ukers opphold i kaffedrikking på sabbaten. Daniel var i livsfare hver eneste dag så lenge reservetjenesten varte. Hjemme var kone og barn som ikke greide å konsentrere seg om noe annet enn at «pappa måtte komme hjem». Altfor mange barn har blitt farløse. En uke var det 54 av dem. I

skrivende stund har vi mistet over 800 soldater.

Daniel var en av de heldige som kom hjem etter endt reservetjeneste. Kona fortalte at han var veldig sliten, hadde behov for mye hvile og måtte omstille seg mentalt for å kunne fortsette i rollen som pappa og å komme seg tilbake på jobb. Kanhende får han en ny innkallelse, men i mellomtida er familien samlet og Penina kan senke skuldrene og gjenoppta kaffekosen med venninna på sabbaten.

300.000 reservister sto klare til tjeneste ved begynnelsen av krigen. Omtrent halvparten av dem var nylig ferdige med 3 års militærtjeneste og var på reise utenfor Israel. Da de forsto at hjemlandet var i krig gjorde de vendreis og meldte seg til tjeneste umiddelbart. I tillegg til de ferske soldatene meldte reservister seg lenge før de fikk innkalling. For israelere var det klart at landet befant seg i en eksistensiell krig. De dro ut i krigen for å forsvare hjemmet sitt! Mange av disse har tjenestegjort i over 300 dager siden krigen startet, mange har blitt skadet for livet og mange av dem er ikke iblant oss lenger. De etterlater seg tomrom som ikke lar seg fylle.

En krig har mange fasetter. Det begrenser seg ikke til kamphandlinger, men tøyser alt som er av grenser for hva man tror det er mulig å skulle kunne forholde seg til.